

Arrest

nr. 88 343 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN DEN BROECK en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 12 maart 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 14 maart 2007.

Op 31 oktober 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 december 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 februari 2008 met nr. 7 649 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 december 2008 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 26 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 4 juni 2009 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2009 nr. 29 880 wordt het beroep tegen de ingetrokken beslissing verworpen.

Op onbekende datum dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 november 2009 dient verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2010 brengt de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker op de hoogte van het feit dat er instructies zullen worden gestuurd naar de gemeente tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor één jaar, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 29 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 april 2012 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 12 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 23 mei 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 31 mei 2012 faxt verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die hij op 12 oktober 2011 heeft ingediend bij de burgemeester van Antwerpen.

Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 juni 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 juni 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) en wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S. T. P. K.

geboren te K. op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08/06/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 maart 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing ontvankelijk werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 november 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 februari 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een stemkaart van het jaar 2003-2004 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog een document heeft dat bij een vriend ligt waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over een document dat er niet is. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van een vriend heeft vernomen dat mensen met wie hij een conflict heeft zijn land en huis hebben afgenomen en zijn moeder hebben geslagen waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van een vriend van de betrokkene een door de autoriteiten opgestelde verklaring niet vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene samen met zijn asielaanvraag een verzoek van zijn advocaat met bijlages doorstuurt waarbij opgemerkt moet worden dat de bijlages een stemkaart en een taskara zijn waarbij opgemerkt moet worden dat op de stemkaart hierboven reeds werd ingegaan, dat de betrokkene reeds een taskara naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de stemkaart en de taskara, dat hierop reeds werd ingegaan, dat de advocaat van de betrokkene rechtsspraak van de Vaste Beroepscommissie dd. 13.12.2006 citeert waarbij opgemerkt moet worden dat deze rechtsspraak reeds aangehaald kon worden tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de advocaat van de betrokkene aanhaalt dat de betrokkene de subsidiaire bescherming moet krijgen omdat anderen uit de regio waar de betrokkene vandaan zou komen deze kregen waarbij opgemerkt moet worden dat ieder dossier individueel wordt behandeld, dat de Belgische asielinstanties zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming weigerden aan de betrokkene, dat uitgebreid werd gemotiveerd waarom deze werd geweigerd, dat de advocaat van de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIGE MIDDEL Schending van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

1. Wat betreft de nieuwe gegevens

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)." (V.Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker deed na verschillende jaren een nieuwe asielaanvraag en beroept zich hiervoor op nieuwe stukken en nieuwe gegevens.

Verzoeker brengt zijn verkiezingskaart bij, hij brengt recente informatie over zijn familie en stelt nog bijkomende documenten bij te zullen brengen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat het CGVS niet geloofde dat hij recent afkomstig was uit Afghanistan.

Verzoeker deed vijf jaar na de eerste aanvraag een tweede, met nieuwe stukken en verwijzend naar de veranderde situatie in zijn regio.

Verzoeker bevindt zich nu in de enigszins bevreemdende situatie waar men niet gelooft dat hij recent afkomstig is van Afghanistan, maar men hem toch wil terugsturen naar dit land.

Verzoeker legt zijn stemkaart 2003-2004 voor. Dit is een document waaruit blijkt dat verzoeker weldegelijk recent in Afghanistan verbleef. Hij heeft immers meegedaan aan de verkiezingen, wat veronderstelt dat je in Afghanistan woont.

De afwijzing van dit document als nieuw element is ondermaats gemotiveerd. Men beperkt zich tot te wijzen op het feit dat de kaart al eerder had kunnen worden voorgelegd.

Dit is absoluut niet waar.

Verzoeker heeft de kaart recent laten opsturen, wanneer zijn familie deze gevonden had. Tijdens de eerste asielaanvraag was ze niet in zijn bezit.

Opvallend is dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen vragen heeft gesteld over hoe en wanneer verzoeker de kaart verkregen heeft.

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr 16 594 van 29 september 2008 in de zaak 26/162/11).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen onderzoek gevoerd naar wanneer de nieuwe elementen bekomen werden.

De bewering dat verzoeker de kaart tijdens de eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen, is een blote bewering die op geen enkele feitelijke noch logische argumentatie gebaseerd is.

Waarom zou verzoeker de kaart tijdens de eerste asielaanvraag niet voorgelegd hebben?

De motivering is ridicuul en dus onjuist, minstens niet afdoende.

In de bestreden beslissing verwijt men verzoeker dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij steeds verblijfsdocumenten heeft gehad in België, die slechts recentelijk vervallen zijn.

Verzoekers medische regularisatie werd ongegrond verklaard en hoewel hij in aanmerking kwam voor de regularisatie op grond van de door de Staatssecretaris uitgevaardigde instructies, werd ook de 9bis aanvraag geweigerd.

Verzoeker keerde bovendien niet terug omdat hij vreest voor zijn leven in Afghanistan. Hij legde aan de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende medische attesten voor waaruit blijkt dat hij ernstige psychische problemen heeft als gevolg van wat hij meemaakte in Afghanistan.

Dit argument is bovendien nogal misplaatst wanneer iemand die afkomstig is van een oorlogsgebied internationale bescherming vraagt.

Dat verzoeker met de nieuwe stukken aantoonde wel recent verblijf in Afghanistan te hebben gehad en dus wel in aanmerking te kunnen komen voor subsidiaire bescherming. Het getuigt van slechte wil om niet verder te onderzoeken of verzoeker afkomstig is van een gevaarlijk regio en dus behoefte heeft aan bescherming.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde zodat verzoeker niet dienstig de schending van dit artikel kan aanvoeren. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd is om aan verzoeker de status van vluchteling of subsidiaire bescherming toe te kennen, zodat verzoeker dan ook niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij citeert artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat dit van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. De verwerende partij stelt dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoeker, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De verwerende partij benadrukt dat, in het geval er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verwerende partij wijst erop dat het loutere gegeven dat verzoeker vier jaar gewacht heeft alvorens ná de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe asielaanvraag in te dienen, niet meebrengt dat verzoeker niet meer zou moeten voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of dat er moet worden van uitgegaan dat verzoeker hieraan automatisch voldoet.

Inzake de stemkaart repliceert de verwerende partij dat terecht werd geoordeeld dat verzoeker dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. De bewering dat dit niet waar is, volstaat niet om te besluiten dat de gemachtigde onredelijk zou hebben gehandeld. Volgens de verwerende partij kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij de kaart recent heeft laten opsturen, wanneer zijn familie die gevonden had, omdat dit een vage en loze bewering is die door geen enkel stuk gestaafd wordt. Bovendien had verzoeker het tijdens het verhoor over een kennis die het document heeft meegebracht. De verwerende partij meent dat verzoeker niet aantoonbaar waarom het relevant zou zijn dat hem zou zijn gevraagd naar hoe en wanneer hij deze kaart heeft verkregen en dat hij niet weerlegt dat hij deze kaart reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker kan volgens de verwerende partij niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hem verweten wordt niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd. Dergelijke interpretatie blijkt volgens de verwerende partij niet uit de voorgelegde stukken. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel voert verzoeker aan dat zijn verkiezingskaart en de recente informatie over zijn familie, nieuwe gegevens uitmaken. Verzoeker meent dat zijn stemkaart 2003 – 2004 aantoonde dat hij wel degelijk recent in Afghanistan verbleef, hij heeft immers meegedaan aan de verkiezingen, wat veronderstelt dat je er woont. Het is niet waar dat verzoeker deze kaart eerder had kunnen voorleggen. Hij heeft de kaart immers recent laten opsturen, wanneer zijn familie deze gevonden had en tijdens de eerste asielaanvraag was ze nog niet in zijn bezit. Er werden geen vragen gesteld over hoe en wanneer verzoeker deze kaart verkregen heeft. Er werd geen onderzoek gevoerd naar wanneer de nieuwe elementen verkregen werden. Verzoeker voert nog aan dat, waar men hem verwijt niet teruggekeerd te zijn, hij steeds verblijfsdocumenten heeft gehad in België, die slechts recentelijk vervallen zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 8 juni 2012 een kopie van zijn Afghaanse stemkaart voor het jaar 2003 – 2004 heeft voorgelegd en in het bijhorende interview het volgende heeft verklaard:

“Ik heb een kopie van mijn stemkaart mee van het jaar 2003-2004 nr. 03330252. Ik breng dit mee omdat ik negatief kreeg omdat ze niet geloofden dat ik in Afghanistan was in deze periode, hiermee wil ik dit

bewijzen. Het origineel ligt in Merksplas. Een kennis uit België (A.A.) ging naar België, mijn oom (B.M.) gaf hem dit document mee.

Ik heb nog een document dat ik kreeg van dezelfde vriend waarin mijn oom en de ouderen uit het dorp bevestigden dat het nog niet veilig is voor mij om terug te keren naar Afghanistan. Dit document ligt nog bij een vriend thuis, hij zou het me brengen maar heeft dit nog niet gedaan.

Ik wou na vijf jaar in België terugkeren naar Afghanistan. Toen mijn vriend naar Afghanistan ging vroeg ik hem de situatie daar te bekijken. De mensen waar ik een conflict mee heb, hebben ons land en ons huis afgenomen. Ze sloegen mijn moeder in elkaar. Dit was ongeveer een jaar geleden. Mijn moeder woont nu bij haar broer.

Toen mijn broer een commandant was bij generaal M. hebben ze veel talebs vermoord. Nu komen hun familie en hun vrienden naar ons dorp om hen te zoeken die hieraan meewerkten. Ze komen zo goed als elke nacht. Ze zien mij als verantwoordelijke voor wat mijn broer deed omdat hij er niet meer is.

Sommigen uit mijn dorp rapporteerden aan de Taliban over ons en vervoegden de Taliban. Het is onmogelijk voor mij om daar opnieuw te gaan wonen. Ze zijn nog steeds naar mij op zoek.

Zonder mijn probleem zou ik nog geen vijf minuten in België blijven, maar als ik terugkeer wacht me de dood."

Verzoeker betwist enkel het motief van de stemkaart. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een stemkaart van het jaar 2003-2004 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.."

Verzoeker betwist dat hij deze kaart eerder kon voorleggen en stelt dat hij ze pas recent heeft laten opsturen maar dat hem tijdens het interview niet werd gevraagd hoe en wanneer hij deze kaart ontvangen heeft.

Uit de stukken van het dossier (interview verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag zoals hierboven weergegeven) blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat een kennis deze kaart meebracht naar België en dat verzoekers oom in Afghanistan deze stemkaart aan die kennis had meegegeven. Hieruit blijkt dat verzoeker heeft uitgelegd hoe hij deze kaart ontvangen heeft maar niet waarom hij deze stemkaart van 2003 - 2004 niet reeds had kunnen voorleggen tijdens zijn eerste asielprocedure in 2007 - 2008. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij deze kaart niet vroeger had opgevraagd aan zijn familie en geeft geen informatie over wanneer deze kaart zou zijn toegekomen in België. De uitleg in het verzoekschrift dat hij de kaart pas recent heeft laten opsturen *"wanneer zijn familie deze gevonden had"* is niet steekhoudend en strookt niet met verzoekers eerdere verklaring in het dossier dat een kennis deze kaart zelf heeft meegebracht.

Inzake de omstandigheid dat aan verzoeker geen vragen werden gesteld over hoe en wanneer hij de kaart gekregen heeft, wordt opgemerkt dat verzoeker werd gehoord naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag en dat hij uitleg heeft kunnen geven bij dit stuk. Hij heeft wel een uitleg gegeven over hoe hij de kaart gekregen heeft. Als een vreemdeling een tweede asielaanvraag indient onder meer op basis van een nog niet eerder voorgelegd stuk, dat *in casu* dateert van vóór zijn eerste asielaanvraag, is het niet onredelijk om aan te nemen dat het aan hem toekomt om minstens een uitleg te verschaffen waarom dit stuk pas tijdens de tweede asielaanvraag wordt voorgelegd. Verzoeker kan niet voorhouden dat hem hier uitdrukkelijk naar gevraagd moest worden. Bovendien heeft verzoeker door middel van huidig beroep de mogelijkheid om de motieven aan te vechten waarin wordt gesteld dat hij dit stuk reeds eerder had kunnen voorleggen. Verzoeker heeft hiervan gebruik gemaakt, zoals blijkt uit het door hem geformuleerd middel.

Verzoeker betwist in het middel niet dat hij zich nog steeds steunt op de motieven van zijn eerste asielaanvraag. Zoals terecht overwogen wordt in de bestreden beslissing, werd over deze asielmotieven reeds geoordeeld. Uit de stukken van het dossier (beslissing CGVS 31 oktober 2007 en arrest van de Raad van 22 februari 2008 nr. 7649) blijkt dat deze asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat foutief werd gesteld dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon

bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met al de door verzoeker aangevoerde elementen in zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag wordt opgemerkt dat dit artikel geen rechtstreekse werking heeft zodat het niet dienstig kan worden aangevoerd.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

2.3.5. Waar verzoeker aanvoert dat het een bevreemdende situatie is waar men niet gelooft dat hij recent afkomstig is van Afghanistan maar hem er toch wil naar terugsturen, dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat uit informatie verschaft door de verwerende partij en uit verzoekers aanwezigheid ter terechtzitting blijkt dat hij inmiddels niet meer wordt vastgehouden met het oog op repatriëring en vooral dat het niet onlogisch is dat het bestuur, bij het nemen van een beslissing tot repatriëring, de vreemdeling in eerste instantie poogt terug te sturen naar het land waarvan hij zelf beweert afkomstig te zijn. Dit staat los van de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag.

Het enig middel is in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET